

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci
žalobce: S. S., nar. x, státní příslušnost Rumunsko, t. č. Zařízení
pro zajištění cizinců Balková, Tis u Blatna, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům,
z. s., se sídlem Kovářská 4, Praha, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské
ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem U Šestého 1017, Kladno 3 - Dubí,
o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2017, č. j. KRPS-82853-20/ČJ-2017-010023-
ZZC,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 28. 3. 2017 domáhá zrušení shora
označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem
správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců
na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)
na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Žalobce namítá nezákonnost a rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí,
které porušuje ustanovení § 124 a § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 28 nařízení Evropského
parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (Dublin III, dále jen „nařízení“), § 68 odst. 2 správního
řádu, čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 3 a čl. 5 Evropské
úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobci bylo
správní vyhoštění uloženo rozhodnutím ze dne 10. 1. 2017. Žalobce uvedl a rozhodnutí
žalované to konstatuje, že přijel do ČR dne 3. 2. 2017. Žalobce byl zajištěn dle
§ 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že nevycestoval z území
v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná však nezkoumala, zda
k vycestování došlo a zda je naplněna podmínka ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona
o pobytu cizinců. Rozhodnutí žalované tak postrádá náležité odůvodnění.

Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované v části odůvodnění realizovatelnosti správního vyhoštění vzhledem k překážkám, které mohou spočívat v nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, který je sám občanem Evropské unie. Žalobce v protokolu o podaném vysvětlení tvrdil, že je rodinným příslušníkem občanky České republiky, se kterou má v České republice žijící dítě, o které pečuje a na jehož výchovu finančně přispívá. Žalobce do protokolu o podaném vysvětlení uvedl, že pobývá u své družky paní J. S. J. potvrdila, že žalobce je otcem jejího syna, avšak v rodném listě zapsán není z důvodu, že žalobce u sebe neměl doklad, který by prokázal jeho totožnost. Žalovaná se měla zabývat při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí také skutečností, zda vydání rozhodnutí může být zásahem do rodinného a soukromého života žalobce a také jeho partnerky. Takové úvahy však v rozhodnutí absentují.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že vydání rozhodnutí dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je zásahem do svobody jednotlivce, avšak z předešlého jednání a zejména situace, která předcházela zajištění žalobce, když na území České republiky pobýval v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, je patrné, že nemá v úmyslu opustit území České republiky. K námitce nezvážení přiměřenosti dopadů rozhodnutí uvedla, že přihlédla k podkladům pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, když vycházela z tam zjištěných skutečností, a to z výpovědi družky žalobce a závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky o možnosti vycestování cizince. Z výpovědi družky žalobce nevyplývá potvrzení ani vyvrácení tvrzení, že žalobce je otcem jejího dítěte. Žalobce neuvedl ve výpovědi nové skutečnosti. K porušení čl. 28 nařízení nemohlo dojít, neboť žalobce není žadatelem o mezinárodní ochranu. K porušení čl. 8 odst. 2 Listiny také nedošlo, neboť žalobce byl omezen na osobní svobodě ze zákonných důvodů, protože se dopustil přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ustanovení § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Nedošlo ani k porušení čl. 3 a čl. 5 Úmluvy.

Žalovaná připustila, že žalobce do České republiky přicestoval dne 3. 2. 2017, neboť mu byl v Rumunsku vydán občanský průkaz. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 31. 1. 2017, doba stanovená k vycestování 30 dnů od nabytí právní moci tak uplynula dne 2. 3. 2017. Žalobce byl zajištěn dne 13. 3. 2017, tedy 11 dnů po uplynutí této lhůty.

K námitce, že žalobce žije ve společné domácnosti s družkou a že zajištění má nepřiměřené dopady do jeho soukromého a rodinného života uvedla, že již v řízení o správním vyhoštění se žalobce o svém dítěti zmínil pouze okrajově a ve vycestování nespatořoval problém. Nevěděl přesně, kdy se jeho družka narodila a kde bydlí. Družka dne 5. 10. 2016 vypověděla, že se žalobcem žije ve společné domácnosti 14 dnů. Dne 16. 11. 2016 byl žalobce řešen hlídkou městské policie, neboť přespával v osobním automobilu na parkovišti a sám uvedl, že tímto způsobem žije 14 dnů, neboť jej družka vyhodila z bytu. Již v minulosti mezi nimi docházelo k hádkám, ke kterým byla přivolána Policie České republiky. Poslední záznam je ze 17. 9. 2016, kdy svoji družku slovně urážel a vyhrožoval jí újmou na zdraví. Družka i žalobce sdělili, že v rodném listu syna není žalobce uveden, neboť neměl doklad totožnosti. Žalobce však uvedl, že mu doklad odcizila nějaká žena z Moldávie někdy v lednu 2013. Avšak syn družky se narodil již v roce 2011. Družka sdělila, že žalobce přispívá na chod domácnosti v rámci možností. Finanční prostředky si zajišťuje z brigád. Žalovaná vycházela ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra o možnosti vycestování cizince, v němž je mj. konstatováno, že vztah žalobce s družkou a dítětem nelze považovat za tak zásadní, aby se na něj mohl vztahovat čl. 8 Úmluvy. Již dlouhou dobu nesdílejí společnou domácnost a nerealizují ani rodinný život. Žalobce pobývá v České republice od roku 2013 jen s rodným listem. Žalobcovo jednání nelze

považovat ani za snahu o integraci do zdejší společnosti, když se dopustil i trestné činnosti. Upozornila, že realizace správního vyhoštění není předmětem této žaloby.

Závěrem žalovaná konstatovala, že žalobce dobrovolně požádal o návrat dle § 123a zákona o pobytu cizinců. Proto žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak, aniž by nařizoval ústní jednání, neboť takový postup neshledal nezbytným a žádný z účastníků jej v zákonné lhůtě 5 dní nenavrhla (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), resp. žalovaná s ním vyslovila souhlas.

Soud ze správního spisu zjistil následující relevantní skutečnosti:

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Kladno ze dne 10. 1. 2017, č. j. KRPS-239870-37/ČJ-2016-010023-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění na dva roky a stanovena doba k vycestování 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dle doložky vyznačené na ve spise založené kopii nabylo toto rozhodnutí právní moci a vykonatelnosti dne 31. 1. 2017.

V odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění je mj. uvedeno, že žalobce do protokolu dne 11. 7. 2016 sdělil, že přijel do České republiky v roce 2008 za účelem zaměstnání, osobní doklady mu byly odcizeny asi v lednu nebo v únoru 2013. Nové doklady se pokoušel vyřídit na zastupitelském úřadu Rumunska, kdy by ale musel zaplatit 80 Euro za náhradní doklad a 100 Euro za jízdenku do Rumunska. To je vysoká částka, proto v České republice pobýval bez dokladu. Z Rumunska si nechal poslat rodný list a výuční list, aby byl zapsán do rodného listu svého dítěte. Žije s družkou S. J., se kterou má syna A. J., nar. x. V rodném listu však uveden není, ale důvod nezná. Nevěděl ani, kde přesně jeho družka bydlí, údajně někde u obchodního centra Oáza v Kladně. Je ženatý, s manželkou se nestýká, neboť ta žije ve Španělsku. Paní J. do protokolu dne 5. 10. 2016 sdělila, že s žalobcem žije jako družka. Původně bydleli na Kladně, pak se přestěhovali do K. Ž. Po návratu žalobce z výkonu trestu spolu bydleli asi měsíc, žalobce se pak přestěhoval na ubytovnu. Žalobce občas přijel za synem. Společnou domácnost opět sdílejí asi poslední tři týdny, tj. od 14. 9. 2016. V rodném listu syna uveden není, protože neměl doklad totožnosti. Sama nevěděla, jak se bude jejich vztah vyvíjet. Se synem má žalobce velmi dobrý vztah. Vztah se synem je důvod, proč se k sobě opakovaně vraceli. Žalobce byl dne 16. 11. 2016 kontrolován hlídkou městské policie, neboť se nacházel v osobním automobilu, který nebyl opatřen registračními značkami, přičemž uvedl, že automobil patří matce jeho družky, klíče od vozidla však nemá. Přespává tam více jak dva týdny, neboť ho družka vykázala z bytu. Okresní soud v Kladně sdělil, že žalobce byl trestním příkazem ze dne 24. 7. 2013 shledán vinným ze spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 5 měsíců, přičemž mu byl trest podmíněně odložen na zkušební dobu 12 měsíců. V uvedené zkušební době se osvědčil. Trestním příkazem ze dne 15. 12. 2015 byl žalobce shledán vinným ze spáchání přečinu výtržnictví a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 5 měsíců. Magistrát města Kladna sdělil, že žalobce se opakovaně dopouštěl přestupků proti občanskému soužití, proti veřejnému pořádku a proti majetku. Poslední záznam je ze dne 17. 9. 2016, kdy svoji družku slovně urážel a vyhrožoval jí újmou na zdraví.

Dne 13. 3. 2017 žalobce odcizil dvě láhve likéru (po 100,- Kč) v prodejně Lidl v x v K. Přivolaná hlídka policie při řešení tohoto přestupku proti majetku zjistila, že žalobce je zanesen v Evidenci nežádoucích osob. Žalobce byl zajištěn dne 13. 3. 2017 v 10:35 dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a vzhledem k tomu, že byl pod vlivem alkoholu (dechová zkouška s výsledkem 2,00 ‰

alkoholu), byl eskortován přes Oblastní nemocnici Kladno do vícehodinové policejní cely, kde byl převzat policisty z odboru cizinecké policie k dalším úkonům. Do protokolu za účasti tlumočníka žalobce dne 14. 3. 2017 uvedl, že v současné době pobývá u družky. Do České republiky přijel dne 3. 2. 2017.

Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2017, č. j. KRPS-82853-20/ČJ-2017-010023-ZZC, byl žalobce dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena dle § 125 odst. 1 tohoto zákona na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění žalovaná zrekapitulovala všechny úkony a správní řízení o vyhoštění. Konstatovala, že žalobce se dopustil od roku 2012 na území Středočeského kraje 19 přestupků (proti občanskému soužití, majetku a dle zákona o pobytu cizinců), v roce 2013 a 2015 přečinu výtržnictví s mravnostním podtextem. Nyní je podezřelý ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Z předešlého jednání žalobce, kdy na území České republiky pobýval v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, lze dovodit úmysl žalobce neopustit území České republiky, což ostatně demonstruje také to, co si myslí o právním pořádku České republiky. Bylo proto přistoupeno k jeho zajištění. Žalobce má trvalé bydliště v Rumunsku. Je sice ženatý, ale se svou manželkou (žijící ve Španělsku) se nestýká, bratr žije v Rumunsku a sestra v Německu. Oba jeho rodiče žijí v místě jeho trvalého pobytu. Žalovaná zopakovala části výpovědi žalobce a jeho družky provedené v řízení o správním vyhoštění. Dále uvedla, že žalobce si po čtyřech letech pobytu na území České republiky zařídil doklad totožnosti, což ale neznamená smazání mnoha protiprávních jednání. Z toho vyplývá, že žalobce ne, že by nemohl být zapsán do rodného listu dítěte, ale opět se vyhýbal svým povinnostem tak, jak tomu činil i v právních věcech a jiných povinnostech. Z tohoto důvodu žalovaná uzavřela, že nebudou nepřiměřeně zasaženy soukromé a rodinné vazby žalobce.

Dne 14. 3. 2017 byl žalobce umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková.

Dne 28. 3. 2017 žalobce podal žádost o dobrovolný návrat ve smyslu ustanovení § 123a zákona o pobytu cizinců.

V první žalobní námitce žalobce považuje rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné ve vztahu k naplnění skutkové podstaty zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaná nezkoumala skutečnost, že žalobce vycestoval z území České republiky. Není proto naplněn důvod k jeho zajištění dle tohoto ustanovení.

K tomu soud uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění, proti němuž nebyl podán opravný prostředek, nabylo právní moci dne 31. 1. 2017. Doba k vycestování byla stanovena v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, tedy do dne 2. 2. 2017. Žalobce tvrdil, že do České republiky přijel dne 3. 2. 2017. Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2017 byl zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění.

V rozhodnutí o správním vyhoštění je stanovena doba k vycestování. Po uplynutí této doby se cizinec na území České republiky již nemá nacházet. Žalobce (zřejmě) v době stanovené k vycestování z území České republiky odjel (zřejmě do Rumunska). Sám tvrdí, že do České republiky přicestoval dne 3. 2. 2017, tedy první den, kdy se na území České republiky již neměl nacházet.

Dle §124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že *Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění*. Podle soudu nelze citované ustanovení interpretovat pouze za pomoci jazykového výkladu, který je

jen prvním přiblížením smyslu textu. Smyslem tohoto ustanovení je zajistit cizince, který v době, kdy měl vycestovat z území České republiky, území neopustil (případně opustil a vrátil se – tak jako žalobce) a nachází se zde i po uplynutí této doby. Příklad, kdy cizinec v době k vycestování území vůbec neopustí, a případ, kdy cizinec území opustí a vrátí se (byť první den po uplynutí doby k vycestování) jsou si z hlediska možnosti aplikace zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců rovny. Dle soudu je vycestováním míněna skutečnost, že cizinec území České republiky opustí a již se sem nevrátí. První žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

Žalobce ve druhém žalobním bodu namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované v části odůvodnění realizovatelnosti správního vyhoštění (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016 – 26) vzhledem k překážkám, které mohou spočívat v nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jeho družky a jejich dítěte. Podle žalobce měla žalovaná v rozhodnutí uvést úvahu o tom, že rozhodnutí nebude pro žalobce znamenat nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života.

Soud předně konstatuje, že na základě rozhodnutí o správním vyhoštění měl žalobce opustit území České republiky do dne 2. 2. 2017, avšak i po tomto dni se nacházel na území České republiky. Je třeba rozlišit, na základě jakých okolností je cizinec zajištěn. Dle § 124 odst. 1 písm. c) lze zajistit cizince v případě, že neopustil území České republiky v době k tomu stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu má správní orgán v řízení o zajištění cizince povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, pokud jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné. Pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit, správní orgán nesmí cizince zajistit (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150). Z odůvodnění tohoto usnesení je patrné, že směřuje především k situaci, kdy je teprve zahájeno řízení o správním vyhoštění a není dosud vydáno rozhodnutí ve věci samé (srov. zejména bod 27, v němž rozšířený senát stanoví povinnost správního orgánu v řízení o zajištění „předběžně“ posoudit možné překážky správního vyhoštění). Jde tedy o „první kontakt cizince se správním orgánem“ a je třeba předběžně posoudit, zda vyhoštění nebude znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016-26, se vztahoval k problematice zajištění cizince za účelem jeho předání podle nařízení. Šlo o „první kontakt cizince se správním orgánem“, bylo tedy třeba předběžně posoudit (srov. 15. odstavec části III. Posouzení Nejvyšším správním soudem), zda vůbec je možné realizovat předání cizince, tedy zda nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

V nyní posuzované věci však již bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal odvolání a rozhodnutí tak nabylo právní moci. V odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění byly posouzeny dopady vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života; to ostatně žalobce ani v žalobě nerozporuje. Žalovaná proto nemusela činit pouze předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění žalobce, ale mohla vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. shodně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – např. rozsudek ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014, či rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 2 Azs 281/2016 – 50).

V řízení o zajištění cizince se má správní orgán zabývat pouze otázkou, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Není-li v této fázi nepřiměřenost zásahu do rodinného života cizince v důsledku jeho vyhoštění naprosto evidentní, lze o zajištění jako o použitelném prostředku uvažovat (za splnění dalších zákonných podmínek).

Od těchto skutečností je pak nutné odvíjet také požadavky na rozsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění ve vztahu k možnému zásahu do rodinného života žalobce, ke kterému by mohlo dojít jeho vyhoštěním. V řízení o správním vyhoštění byla tato otázka již vypořádána. Proto je požadavek na opětovné a podrobné zkoumání možnosti zásahu do rodinného života žalobce nadbytečný (srov. opět již zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014, a ze dne 15. 2. 2017, č. j. 2 Azs 281/2016 – 50).

Žalobce do protokolu o podání vysvětlení ze dne 14. 3. 2017 uvedl, že pobývá u své družky, a k hledisku dopadů rozhodnutí o zajištění do jeho soukromého a rodinného života nic nezmínil. Občasný pobyt u své družky uváděl žalobce již v řízení o správním vyhoštění, avšak přes tuto skutečnost ve vycestování z území České republiky tehdy neviděl problém.

Dne 28. 3. 2017 (tedy po dni vydání rozhodnutí o zajištění, z jehož skutkového a právního stavu soud při přezkumu rozhodnutí vychází) pak sám požádal o dobrovolný návrat dle § 123a zákona o pobytu cizinců. Z toho lze dovodit, že v návratu, tj. opuštění území České republiky ani nyní nespátřuje nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života. V opačném případě by se opuštění území České republiky bránil a o dobrovolný návrat by nežádal.

Soud podotýká, že předmětem soudního přezkumu není rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž rozhodnutí o zajištění pro účely správního vyhoštění. Pokud jde tedy o zásah napadeného rozhodnutí žalované do rodinných vazeb žalobce na území České republiky, spočívá „toliko“ v dočasném omezení jeho svobody pohybu, které ovšem nevylučuje kontakt s rodinnými příslušníky (viz § 144 zákona o pobytu cizinců). Takový zásah do rodinného života žalobce v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí nelze s ohledem na jeho dosavadní protiprávní jednání (přestupkové a trestní) a dosavadní sporadický (a problematický) kontakt s družkou považovat za nepřiměřený. Žalobce v řízení o vyhoštění nespátřoval jako překážku ve vycestování vztah s družkou a synem a ve výpovědi učiněné dne 14. 3. 2017 v rámci řízení o zajištění po zodpovězení položených otázek uvedl, že k věci již nemá co dodat. Svůj vztah s družkou a synem vůbec nezmínil, ač jej mohl uvést jako překážku pro vycestování a pro zajištění.

Nadto žalovaná na straně 4 rozhodnutí zopakovala zjištění učiněná v řízení o správním vyhoštění a úvahu (byť stručnou) o zásahu rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života žalobce provedla. Lze sice připustit, že závěry žalované mohly být detailnější, avšak rozhodující úvaha, že v případě žalobce neexistuje překážka trvalejší povahy, která by mu bránila z území vycestovat, je z napadeného rozhodnutí seznatelná.

Na základě predestřených právních závěrů nemá soud rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné, ani za nezákonné, a nedošlo tak k porušení ustanovení zákonů, Listiny a Úmluvy, které žalobce v žalobě namítl (viz výše).

Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšné žalované pak

žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. dubna 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová